

นักเรียนนายเรือกับการช่วยเหลือ

ผู้ประสบภัยสึนามิ

นักเรียนนายเรือ กรวีร์ จำเียร
ชั้นปีที่ ๓ พรรคนาวิน สาขาวิชาบริหารศาสตร์

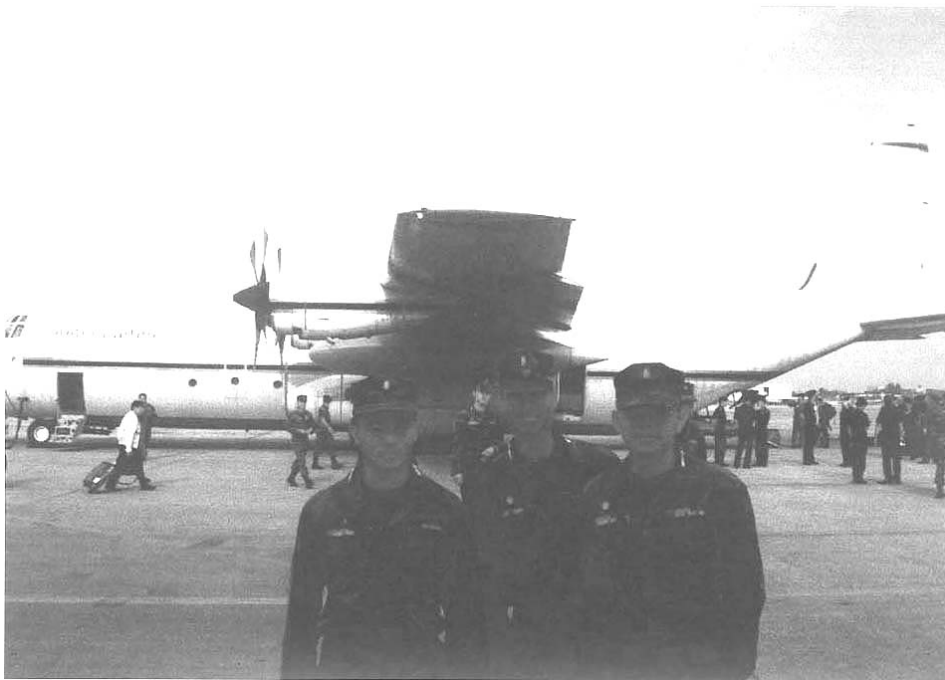
วันอาทิตย์ที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นวันที่จะต้องจารึกไว้ในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับภัยทางธรรมชาติ ซึ่งได้เกิดเหตุแผ่นดินไหวรุนแรงที่จังหวัดอาเจะห์ ประเทศอินโดนีเซีย แล้วเกิดคลื่นใต้น้ำหรือที่เราเรียกกันว่า สึนามิ (Tsunami) ได้สร้างความเสียหายแก่หลายประเทศ ตั้งแต่อินโดนีเซีย มาเลเซีย พม่า อินเดีย บังกลาเทศ ศรีลังกา มัลดีฟส์ รวมทั้งประเทศไทย มีประชาชนบาดเจ็บ เสียชีวิต สูญหายเป็นจำนวนมาก

สำหรับประเทศไทยมีจังหวัดที่ได้รับความเสียหาย ๖ จังหวัด ได้แก่ ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง และสตูล จนถึงขณะนี้ (๑๕ มกราคม ๒๕๔๘) การค้นหาผู้ที่สูญหาย การพิสูจน์ศพผู้เสียชีวิต การให้ความช่วยเหลือประชากรที่ได้รับผลกระทบยังกระทำอย่างต่อเนื่อง

ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้มีพระราชเสาวนีย์มายังผู้บังคับบัญชาของนักเรียนทหาร-ตำรวจทั้งสี่เหล่าทัพ ให้จัดส่งนักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ นักเรียนนายเรืออากาศ นักเรียนนายร้อยตำรวจ รวมทั้งนักเรียนเตรียมทหารไปร่วมช่วยเหลือประชาชน

ชาวภาคใต้ ดังนั้นในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันสิ้นปีที่นักเรียนนายเรือส่วนใหญ่เดินทางกลับภูมิลำเนา ผมมีภารกิจต้องอยู่โรงเรียนปฏิบัติหน้าที่เวรยาม เทียงวันเดียวกันนั้นได้มีประกาศเรียกนักเรียนนายเรือทั้งหมดที่อยู่ในโรงเรียนมารวมแถว นาวาตรี คมสัน สอนสุภาพ ผู้บังคับกองพันที่ ๔ กรมนักเรียนนายเรือรักษาพระองค์ได้อัญเชิญพระราชเสาวนีย์ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น และได้เชิญชวนนักเรียนนายเรือที่สมัครใจไปร่วมปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้ จำนวน ๒๐ นาย ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือตัวผมเอง การปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้มีกำหนด ๗ วัน

เวลา ๐๙๓๐ ของวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ คณะนักเรียนนายร้อยทั้งสี่เหล่าและนักเรียนเตรียมทหารชั้นปีที่สาม รวมทั้งนายทหารผู้ควบคุมจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๐ นายได้ออกเดินทางโดยเครื่องบิน C-130 ของกองทัพอากาศ จากสนามบินกองทัพอากาศดอนเมือง ไปยังสนามบินจังหวัดภูเก็ต ทันทีที่เดินทางถึงที่มงานของนักเรียนนายเรือซึ่งมีพื้นที่รับผิดชอบที่อำเภอถลาง ได้ออกเดินทางไปปฏิบัติงานทันที โดยมีผู้ประสานงานมารับพวกเราขึ้นรถบรรทุกไปยังที่ว่าการอำเภอถลาง เพื่อรับทราบภารกิจจากนายอำเภอ จากนั้นได้เดินทางต่อไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล ซึ่งที่นั่นเต็มไปด้วยของบริจาค ทั้งเสื้อผ้า อาหาร น้ำดื่ม พวกเราทำหน้าที่รวบรวมสิ่งของบริจาคใส่ถุงขึ้นรถนำไปแจกจ่ายแก่ผู้ประสบภัยในบริเวณตำบลเชิงทะเล ผมพบว่าชาวบ้านไม่ได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มมากนัก แต่ที่ชาวบ้านต้องการมากกว่านั้นคือ น้ำดื่ม เครื่องมือทำครัวเพื่อหาเลี้ยงชีพ และการเก็บกวาดซากปรักหักพัง ซึ่งทางผู้ให้ความช่วยเหลือหลายฝ่ายจะได้ดำเนินการต่อไป

บริเวณตำบลเชิงทะเลซึ่งได้รับความเสียหายทั้งตำบล

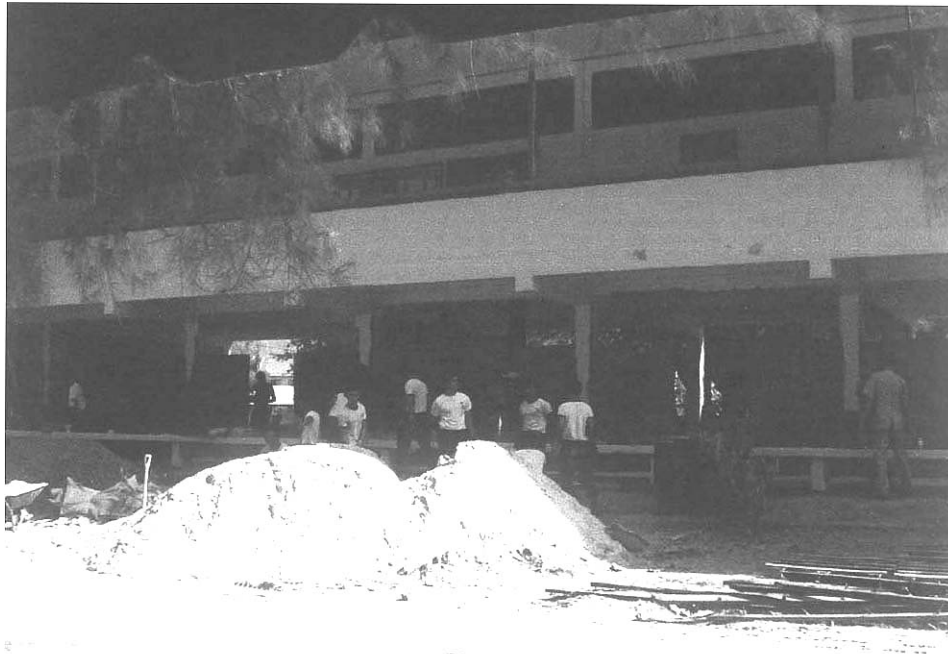
ในตอนบ่าย ทุกคนของเข้าที่พัก ณ โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติศรีนครินทร์ ใกล้กับบ้านพักข้าราชการกองเรือภาคที่ ๓ แต่ละคนกางเต็นท์ บริเวณสนามฟุตบอลของโรงเรียน

๒ มกราคม ๒๕๔๘ ภารกิจวันที่สองของพวกเราเป็นการเก็บกวาดพื้นที่บริเวณหาดกะตะและหาดกะรนซึ่งได้รับความเสียหายพอสมควร สังเกตเห็นได้ว่าการเก็บกู้ซากรถยนต์ และอุปกรณ์ต่าง ๆ บริเวณสวนสาธารณะและที่จอดรถจะมีทรายที่ถูกคลื่นซัดมาทับถมอยู่ พวกเราต้องโกยทรายรวมกันเป็นกองเพื่อให้รถตกไปทะเลที่ชายหาดได้ ตลอดเวลาของการทำงานในวันนี้มีสิ่งที่ผมประทับใจมากคือ ชาวบ้านในพื้นที่ได้ให้การสนับสนุนอาหาร เครื่องดื่มให้แก่พวกเรา ผมรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของชาวบ้านเป็นอันมาก เหมือนกับเพลง “We love Thailand” ที่มักจะเปิดทางวิทยุตอนเช้าที่มีเนื้อร้องท่อนหนึ่งว่า “คนไทยไม่รักกันแล้วใครจะรักเรา”

๓ มกราคม ๒๕๔๘ วันนี้ผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรือ ผู้บัญชาการโรงเรียนนายเรืออากาศ ผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ผู้บัญชาการโรงเรียนเตรียมทหาร จะมาตรวจเยี่ยม พวกเราจึงมีภารกิจในการเตรียมพื้นที่บริเวณสนามฟุตบอลโรงเรียนกมลา ซึ่งอยู่ริมหาดกมลา และได้ทำเสร็จเรียบร้อยภายใน ๑๕ นาที อาคารโรงเรียนกมลานั้นถูกทำลายไปมากพวกเราและนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดภูเก็ต ได้ร่วมกันสร้างอาคารเรียนชั่วคราวและซ่อมแซมอาคารเรียนที่สามารถซ่อมแซมได้ โดยได้รับการสนับสนุนอาหารและน้ำดื่มจากชาวบ้านเช่นเดียวกับที่หาดกะรน การตรวจเยี่ยมผ่านพ้นไปได้ด้วยความเรียบร้อย ชาวบ้านได้รับของบรรเทาทุกข์ที่ได้รับพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และแยกย้ายกันกลับบ้าน อาคารเรียนชั่วคราวสร้างเสร็จพร้อมที่จะรับนักเรียนได้ในวันนี้ถัดไป

อาคารเรียนโรงเรียนกมลา

๔ มกราคม ๒๕๔๘ ในวันนี้พวกเราได้รับคำสั่งให้ย้ายที่พัก โดยนักเรียนนายเรือ นักเรียนนายเรืออากาศ และนักเรียนนายร้อยตำรวจ ต้องย้ายไปพักที่วัดวิชิต ส่วนนักเรียนนายร้อย จำนวน ๕๐ นาย ต้องย้ายไปที่จังหวัดพังงา เพื่อช่วยสร้างที่พักชั่วคราวให้แก่ผู้เดือดร้อนในพื้นที่อำเภอ ตะกั่วป่า ภารกิจใหม่ของเราคือ การสำรวจความเสียหายตามบ้านเรือนราษฎร สำรวจความต้องการ การช่วยเหลือจากทางราชการ และประสานการจัดส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์ไปยังพื้นที่ ซึ่งภารกิจนี้จะต้อง ปฏิบัติจนถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๘ อันเป็นกำหนดกลับของเรา นักเรียนนายเรือมีพื้นที่รับผิดชอบ ใหม่เป็นบริเวณอำเภอกะทู้ รวมทั้งหาดกมลาสถานที่ที่ปฏิบัติภารกิจในสองวันแรกด้วย พวกเรามี ความคุ้นเคยกับชาวบ้านบ้างแล้ว เมื่อลงพื้นที่สำรวจจึงได้พบความเสียหายและความต้องการในหลาย ลักษณะซึ่งจะต้องเก็บรวบรวมเป็นตัวเลขทางสถิติ และนายทหารผู้ควบคุมจะส่งข้อมูลนี้ไปให้ กระทรวงกลาโหมเพื่อนำไปพิจารณาต่อไป ตัวผมเองเป็นคนในพื้นที่จึงสามารถสื่อสารกับชาวบ้านได้ดี ผมได้คุยกับคนหลากหลายอาชีพทั้งชาวประมงที่ต้องสูญเสียเรือประมง อุปกรณ์ยังชีพหลักไป ชาวบ้านที่เป็นเจ้าของธุรกิจให้เช่าที่พักซึ่งต้องการกำลังพลในการช่วยเก็บกวาดซากปรักหักพัง แม้กระทั่งพระในวัด กมลาที่ต้องการให้ซ่อมแซมกุฏิ อุโบสถของวัด ผมรู้สึกว่าการเหล่านี้ ถึงแม้จะมากเหลือเกินและเป็นเรื่องยากที่จะตอบสนองความต้องการนี้ได้ทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามกองทัพเพื่อประชาชนจะต้องทำ การช่วยเหลือประชาชนอย่างเต็มความสามารถ การสูญเสียสิ่งของนั้นยังไม่รู้สึกเสียเท่ากับการสูญเสีย บุคคลในครอบครัวไป บางคนเคยมีครอบครัวขนาดใหญ่แต่หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้ จะต้องเหลือตัวคนเดียว

ปัญหาเหล่านี้ทางภาครัฐที่ให้ความช่วยเหลือจะต้องจัดการแก้ไขอย่างทั่วถึง

๕ - ๖ มกราคม ๒๕๔๘ สองวันนี้ภารกิจของพวกเราเป็นการช่วยเหลือในด้านการบริจาคสิ่งของให้แก่ผู้ประสบภัยซึ่งบางพวกได้ย้ายหนีไปอยู่บนภูเขา ต้องขอขอบคุณองค์การบริหารส่วนตำบลกมลาที่นำพาพวกเราไปพบผู้ประสบภัยเหล่านี้ การจัดหาที่อยู่อาศัยชั่วคราวให้แก่ราษฎรกลุ่มนี้เป็นความเร่งด่วนที่จะต้องให้การช่วยเหลือต่อไป

ประตูทางเข้าฐานทัพเรือพังงา

ในวันสุดท้าย (๗ มกราคม ๒๕๔๘) ของการปฏิบัติการของผู้บังคับบัญชาได้นำพวกเราไปดู การปฏิบัติงานที่วัดย่านยาว อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา ซึ่งเป็นสถานที่เก็บศพที่รอการพิสูจน์ว่าเป็น ใคร ศพที่รอให้ญาติมารับ ในวันที่ได้ทราบข่าวว่า ศพผู้เสียชีวิตทั้งหมดจะถูกนำมาส่งที่นี่ ผมได้กลิ่นน้ำยา ฉีดศพก่อนถึงวัดประมาณหนึ่งกิโลเมตร และยังได้เห็นความเสียหายในจังหวัดพังงา ตั้งแต่บริเวณ เขาหลัก สถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังของจังหวัด ฐานทัพเรือพังงาและท่าเรือที่หมู่เรือฝึกนักเรียนนายเรือเคย นำเรือมาเทียบเมื่อสองปีก่อนได้พังทลายอย่างน่าเสียดายยิ่งนัก เป็นสิ่งที่ไม่สามารถโทษใครได้เลยเพราะ เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ไม่เคยเกิดขึ้นในประเทศไทย จากเหตุการณ์ในครั้งนี้น่าจะเป็นบทเรียนที่จะ ทำให้เราทุกคนตระหนักถึงความร้ายแรงของภัยธรรมชาติและควรวางวิธีป้องกันและมีมาตรการใหม่ ๆ ในการป้องกันประเทศจากภัยพิบัติทุกชนิด เพื่อที่จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์น่าเศร้าอย่างนี้ขึ้นอีก

ตู้ที่ใช้ในการเก็บศพผู้เสียชีวิต

หากถามผมว่า ได้อะไรจากภารกิจในครั้งนี้บ้าง ผมก็ตอบได้ทันทีว่าเป็นความภูมิใจอย่างยิ่ง ในชีวิตการเป็นทหารของผม รอยยิ้มของประชาชนที่ได้รับการบรรเทาทุกข์ยังคงอยู่ในใจผมเสมอ ทำให้ผมได้รู้ว่าการเป็นทหาร นอกจากจะทำหน้าที่ป้องกันประเทศจากอริราชศัตรูแล้วยังต้องเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือประชาชนในยามที่เกิดภัยพิบัติ และในฐานะที่ผมเป็นคนในพื้นที่ นี่คือการตอบแทนแผ่นดินเกิด

ของเรา ฝึกรการตัดสินใจต่าง ๆ และยังเป็น การประชาสัมพันธ์หน่วย ถึงแม้้นักเรียนนายเรือจะเป็นที่รู้จักน้อยมากและแม้การทำงานของเราจะไม่ได้เป็นที่เผยแพร่ แต่เราก็ไม่ได้นึกเสียใจ เพราะเป็นสิ่งที่เราควรทำด้วยใจ ทหารจะต้องเป็นผู้ที่ยินดีปิดทองหลังองค์พระปฏิมาดังคำกล่าวว่

“จะแน่วแน่แก้ไขในสิ่งผิด
จะยอมตายหมายให้เกียรติดำรง

จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยผง
จะปิดทองหลังองค์พระปฏิมา”

